

részletein – s ha ilyenek találhatók, akkor kiválasztanánk és esküvel kötnénk élete fennmaradó részében hazája szolgálatára. Ha szükségét szenvedne valamiben, a Társaság támogatná és a Birodalom azon részébe küldené, ahol érzésük szerint szükség van rá.

Vegyünk egy másik példát, képzeljünk el egy embert, aki önmaga ura, számos lehetőséggel egzisztenciális nagykorúsága elérésére; vajon fölteszi-e a kérdést közvetlenül magának avagy fellázad, nevezetesen, hogy az erény és bűn régi történetei közül melyiket választja a saját útjaként. Ha úgy dönt, hogy beleveti magát a kicsapongásba, és nincs olyan véglet, amit ki ne próbálna, de egy idő múlva élete ellaposodik, és azt mondja magának: elég a züllésből, és megváltoztatja az életét, átalakul, utazik, és most azt gondolja, megtaláltam a legfőbb jót az életben, de az újdonság is elkopik, belefárad, és hogy ismét változtasson, befelé fordul a vad játékok után, és azt gondolja, végre megtaláltam az életben, amibe soha nem fogok beleunni, ám ismét csalódik. És akkor azt gondolja: hát semmi nincs, amit csinálhatnék az életben? Itt vagyok az anyagi lehetőségeimmel, kényelmes otthonnal, mindennel, ami irigylésre méltó, és mégsem vagyok boldog, belefáradtam az életbe. A Társaságnak ilyen emberekre van szüksége, ilyen embereket kell kipróbálnia, megismertetnie őket nagy terveinkkel és felvenni tagjai sorába.

Most vegyük egy fiatalabb fiú esetét, aki magasrendű gondolatokat, törekvéseket ápol magában, s a természet felruházta mindazzal a képességgel, ami az embert nagyvá teszi, és az egyedüli óhajjal, hogy életében hazáját szolgálja, ám két dolognak híjával van, az anyagiaknak és lehetőségeknek. Mindig magas és nemes tettekre ösztönözve egyfajta belső isteni erő által, és ugyanakkor kénytelen lévén az idejét egy olyan elfoglaltsággal tölteni, amely csak a pusztá létfenntartáshoz szükséges, boldogtalanul és és nyomorúságosan hal meg. Az ilyen embereket kellene a Társaságnak felkutatnia és felhasználnia céljai előmozdítására. Minden gyarmati törvényhozásban a Társaságnak meg kell próbálni felkészíteni tagjait, hogy minden időben Anglia és a gyarmatok szoros egysége érdekében szavazzanak vagy beszéljenek, letörve minden engedetlenséget és minden mozgalmat, ami a birodalmunkból való kiválásra törekszik. A Társaságnak befolyásolnia, sőt birtokolnia kellene a sajtót, mert a sajtó uralkodik az emberek értelmén. A Társaságnak mindig olyan tagokat kellene felkutatnia, akik világban elfoglalt helyük, belső erőik vagy jellemük folytán képesek továbbvinni az ügyet, mindazonáltal szigorúnak kell lennünk bebocsáttatásukkor. Csak egyszer vétsen valaki, elbukik.

Vegyünk egy nagy vagyonnal rendelkező embert, akinek nincsenek gyermekei, talán csalódott, környezetétől elzárkózik és ilymódon szánalomra méltóan él. Az ilyen emberekhez kellene elmennie a Társaságnak, fokozatosan felfedni előttük a nagy terveket, és rávenni őket, hogy ennek a célnak áldozzák életüket és vagyonukat. Úgy gondolom, ezrek léteznek, akik boldogan megragadnák a lehetőséget. Ilyenek lennének a tervek fő támaszai. Attól felve, hogy a halál lekaszál, mielőtt terveim megvalósulnának, minden világi javamat a trösztben S. G. Shippard-ra és a halálom idején hivatalban lévő gyarmatügyi miniszterre hagyom azzal, hogy egy Társaságot próbáljanak alakítani mindezekkel a célokkal.

John Flint: *Cecil Rhodes* c. könyvéből (London, 1976)
fordította: Z. Tóth Csaba

Bóna László

EGY CSEPP VÉR A HABARCSBAN

– Homeopátia az építészetben –

Múlt ősszel a belvárosi sétálóutca legforgalmasabb szakaszán a szélvihar ledöntött egy többemeletes állványzatot. Éppen senki sem tartózkodott a közelében. Egy budai bevásárlóközpont építése közben egy daru a gyalogosok közé zuhant, ha jól emlékszem, néhányan áldozatul estek a műszaki hibának vagy emberi mulasztásnak, mindenképpen kevesebben haltak meg, mint amilyen tömeges katasztrófát okozhatott volna az eset. Évtizedekkel ezelőtt egy budai áruház építése közben szakadt le az épülőfélben lévő ház homlokzatáról egy tetődarab a mellette levő utcába, ahol napközben nagyon sokan járnak, a szomszédban óvoda is volt, éppen azon az utcarészen szoktak nappal járni a gyerekek sokan sokszor. Az eset éjszaka történt, mikor épp kihalt volt az egész környék, senki sem halt meg a balesetben. Valakinek eszébe jutott, hogy összegyűjtse a középületek építése közben megtörtént véletlen baleseteket, az épületek összeomlásából bekövetkező katasztrófákat, és arra a következtetésre jutott, hogy az áldozatok száma meglepően csekély ahhoz képest, amekkora lehetett volna a katasztrófa nagyságához mérten. Az áldozatok számának valószínűsége jóval nagyobb volt, mint ami ténylegesen valójában lett. Vagyis az épületek összedőlése esetében kegyes a véletlen. Mintha a házakban jótét lélek lakozna. Áldozatokat szedhetne, hatalma lenne hozzá, de kegyes. Mégsem teszi. Megmutatja valódi hatalmát, de nem él vele. Csak kicsit. Félelmetes az ereje, de kegyelmet oszt. Az emberi tudat az épületekben az isteni erő félelmetes oldalát látja. Vagy azt, hogy az ördög műve az, hogy egy épület egyáltalán megáll és nem dől össze. Építkezni tabu, istenkísértés, olyan mintha csak az ördöggel cimborálva sikerülne. Ahhoz, hogy egy hid álljon, emberi találékonyság, fizikai erő, tudás kevésnek tünik, mintha kéne hozzá valami plusz, egy ördögi hatalom, ami kijátssza az isteni teremőerő éberségét, dacol valamiféle isteni tiltással, egy ismeretlen parancsolattal, azzal, hogy „Ne építkezz!” Mintha lenne ilyen. Ezért aztán, miután felépül a ház vagy a híd, ami csak ördögi segítséggel épülhetett, az ördög valószínűleg vissza fog járni a fizetségért. A felépült hídon először egy macskát kell végigkergetni, mielőtt arra az első ember a lábát teszi, vagy egy hordót kell végiggurítani. Az eresz vagy a küszöb alá levedlett kígyóbört kell ásni. Meg kell adni az ördögnek a fizetséget. Hogy a ház, ami az ördög segítségével készült, isteni védelem alá kerüljön. Mintha minden architektonikus szerkezetet az ördög tartana, de az isten védelmezne. Erre szolgálnak a különféle népi hagyományban ismert mágikus rituálék. Megtisztítják az épületet a démoni erőktől, hogy isteni védelem alá kerüljenek át. Építkezés közben az épülő szerkezetet meg kell tisztítani az anyagi erőktől, És a megépült házat a ház ideája felé, vagyis szellemi eredete felé kell vezetni, megmeríteni abban. A tér beépítése közben a tér

megtisztításának is zajlani kell, hogy létrejöjjön az átmenet a démonikus praktikákból az isteni védelembe. Vagyis a beépült, körbekerített teret gyógyítani kell, mert a gyógyítás nem más, mint az adott zárt terület, vagyis test megtisztítása mindattól, ami ártalmasnak érezhető. Építeni olyan, mint vadászni. Elvenni a természettől egy darabot. Ezért vétségnek tűnik, büntudatot kellett, engesztelő áldozatot követel. Építeni annyi, mint a térből elkeríteni, ezért analóg az épület a testtel. A határok kijelölésével egy terület bensővé válik, a többi meg külvilággá. Egy építkezés története ezért születéstörténet, a hozzá kötődő mágikus rituálék egy születés útját ábrázolják, vagyis azt a folyamatot, ahogy egy szellemi erő elfoglalja a neki kijelölt fizikai területet, vagyis testet. Ezért szerepelnek a mágikus rituálékban azok az elemek, amik az elhatárolást jelzik: a küszöb, az eresz, a falak. A bokréta-ünnepen akkor állítanak a tetőre feldíszített fát, amikor áll a tető, vagyis amikor a ház elérte végső magasságát, vagyis amikor összeért az Ég a földdel. A terv ekkor szállt alá az anyagba, nem a beköltözéskor. Az első kapavágás az ünnep, az első ásonyomba kell valamit temetni. És a tető befejezése. Mert a valódi ünnep az, amikor testté lesz a gondolat, és az ünneplésben éppen annak kell megmutatkoznia, hogy minden, ami így nyilvánvalóan megvalósulva előttünk áll, előbb nem-anyagi, szellemi, gondolati formában volt jelen. A fa világtengely-archetípus, gyökerétől a koronájáig. Ég és föld között teremt összeköttetést minden kultúrában. Amikor a ház gondolata valóságos házzá válik, lejön az ég a földre, fa mutatja a tetőn, hogy az építés a születés útjának ismétlése. A megvalósult anyagi világ eszerint nem más, mint finomenergiák sűrűsödése. Erről szól a hídon egyenletesen menetelő katonáktól leszakadó híd mítosza, a harsonák hangjaira összedőlő fal, Jerikó falainak története. Az anyag hullámtermészetű, a nem-anyagi energiák erősebbek az anyagnál, minden architektonika védtelen az anyagtalan rezgésekkel szemben, a pusztá hangzás falakat dönt le. A gondolat erősebb az úgynevezett valóságnál. A testi változások a lélek változásaiból erednek. A fal nem a habarcsból áll, hanem a gondolattól. Ha a rezgés erősebb a faltörő kosnál, a nem-anyagi, finom-energetikai hatások erősebbek az anyagiaknál, akkor a testi elváltozások is mentális eredetűek. És a gyógyításnak is nem-anyagi esszenciákkal kell történnie, ha erőteljes változásokat akar elérni a testben. Vagyis minél inkább nem-anyagi formájú a gyógyító anyag, vagyis minél hígítottabb, esszenciálisabb, éteribb, annál erőteljesebb hatást képes gyakorolni az anyaggá lett ideák, vagyis a test világában. Gyakorlatilag ez a homeopátiás gyógyítás alapgondolata, illetve hétköznapi történelmi tapasztalata. A homeopátiás gyógyítás egyik alaptörvénye azon a felismert és újra használatba vett természeti alaptörvényen alapszik, hogy „a hasonló hatást gyakorol a hasonlóra”. Mert nem anyag gyógyít, hanem információ. Vagyis az, ami egy egészségest megbetegít, ugyanaz egy hasonló betegségben szenvedő beteget meggyógyít. Ami lázat okoz, a lázat gyógyítja. Mert információt közöl vele, ami erősebb, mint a gyógyanyag. Az építkezési homeopátia esetében azonban szembetűnőbb a homeopátiás gyógyítás gyakorlatának második alaptörvénye: a hígítás és potenciálás törvénye. Ahhoz, hogy az eredeti anyagok finom-anyagi vagy – mondhatjuk – éteri vagy nem-anyagi vagy esszenciális formába kerüljenek, hígítani és rázni, dörzsölni, keverni kell őket. A hígításnak olyan mértékűnek kell lennie, hogy a kiindulási anyag ne legyen már kimutat-

ható a hígított oldatban vagy porban. Minél hígabb a gyógyító esszencia, annál erősebb változásokat tud előidézni a fizikai síkon – ez a homeopátia két évszázados napi tapasztalata. Hétköznapi hitetlen spiritualizmusa. A gyógyesszenciák készítése közben minden hígítási fázisban az oldatot vagy porított ásványi anyagot ütögetve rázogatni kell, vagy sokat kavarni, dörzsölni. Ez teszi bele a dinamikát, a hatóerőt, a potenciát. A legerősebb hatás, ami a fizikai anyagban teremteni képes, az nem más, mint a legcsekélyebb mennyiség elkeverése, oldása az egészben, és annak dinamizálása kevergetéssel. Ahhoz, hogy a beteg meggyógyuljon a homeopátiás gyógyító esszenciától, nem kell a gyógynövény főzetét meginni, nem kell a gyökeret megenni, a leveleket a beteg testrészeire pakolni, nem kell az anyagot használni, csak egy csepp levét oldani. Oldani, oldani, keverni, keverni, keverni, míg eltűnik az eredeti és átminősül nem-anyagi gyógyító esszenciává, vagyis az eredeti anyag ideájává, a benne lévő rejtett gyógyító gondolat erejévé, pusztá információvá. Ez a legnagyobb hatóerő. A homeopátiás gyógyszerkészítés módja úgy néz ki, mint valami boszorkányos praktika. Elég egy csepp mérget elkeverni és oldani. Elég egyetlen halpikkelyt, egy csepp sásvért, egy csepp anyatejet. A mesék világában is a leghatékonyabb segítő erő a szélbe hajított egyetlen toll, a tóba dobott egyetlen halpikkely, melyek a hőst csodálatos erővel segítik útján, azaz sorsának valóraváltásában. A legerőteljesebb segítő erő egy-egy minimális dolognak a világegészben való elkeverése révén jön létre, az elkeveredés során minden átminősül, és önmaga esszenciális lényegét kezdi képviselni, ami ilyen formában teremtő gondolatot jelent, hatóerőt, potenciát. A homeopátiás gyógyesszencia készítése boszorkányságnak tűnik, ahogy az építkezés démoni erőkkel való cimborálásnak, de a gyógyerők hatása a földi anyagokban rejlő isteni gyógyító szándék erejét mutatja, ahogy a felépült építmény is az emberben rejlő teremtőerő isteni eredetét érezteti. Ami a gyógyítás homeopátiás módszerében létező napi tapasztalat, az az építkezésben mágikus rituálénak tűnik, pedig ugyanazt a célt szolgálja. A fal megállításhoz nem kell emberáldozat, elég egy csepp vér is. A falat nem a habarcs tartja össze, hanem az esszenciális hatóerő, vagyis a teremtő gondolat. Szokás volt Kőműves Kelemenné mintájára egykor a habarcsba élő állatot keverni, majd elég volt csak az állat tetemét, később csak az áldozati állat elégetett holttestének hamvait keverték a habarcsba vagy csak egy csepp véréét. Egyetlen cseppet a habarcsba keverve, vagyis hígítva, potenciálva, hogy a habarcsba bekerüljön az az információ, amit a hamu vagy amit a vér hordoz az élő testről. A hamu elkeverve és potenciálva nem anyagi hamu, hanem hamu-információ, hamu-esszencia: ami élő, az porból lett és porrá válik – ezt az információt adja a hamu esszenciális formájában a semmiből teremtett építménynek. A vér pedig a keringő, individuális életerő információját hordozza az építmény kötőanyagában. Az építkezésbe átvitt homeopátiás eljárás gyógyítja, vagyis informatikailag energetizálja a körbeépített, lehatárolt, emberivé tett beépített teret. Mert az anyagban való teremtés minden fázisában visszavezeti ezt a teremtést az eredeti kiindulási helyzetbe, abba, hogy ne merüljön feledésbe: a szellemi volt előbb, porból lettünk, porrá leszünk, de a teremtő gondolat életerejére által teremtve. Így válik házzá, híddá, toronnyá, ami a képzeletben ház, híd és torony.